

HİLAL GÜRSU

KARDAN
ADAMIN
İÇİNDEKİ
ADAM

Resimleyen: Volkan Akmeşe



Başlamadan önce, şunu bilmelisiniz:

Bu hikâyede biraz kar var.

Aslında biraz demek haksızlık olur
çünkü epey kar var.

Sayfaları çevirirken elleriniz üşü-
yebilir, karın huyu böyledir. Ama
yine de okurken içiniz ısınırsa buna da
şaşırmayın.

Hikâyeler bazen böyle hissettirir...



Zamanın birinde, kalbi buzla kaplı bir adam vardı.

Bu adamın öfkesinden ve inadından herkes bıkmıştı.

Evinin önündeki ağaca, parktaki çocuklara, penceresine konup şarkı söyleyen kuşlara bile homurdanırdı. Gülümsediğini kimse görmemiş, homurdanmadan konuştüğunu kimse duymamıştı.

Bu adam mahalledeki en büyük evde yaşırdı. Ama hep yalnızdı.



Sabahları güneş doğarken... yalnızdı.
Ay ışığı geceyi aydınlatırken... yalnızdı.
İlkbaharlarda da yalnızdı, sonbahar-
larda da...

Yazlarda ve kışlarda, yağmurlu hava-
larda, gökkuşağı çıktığında
bile yalnızdı.



Neredeyse hiç kimse kapısını çalmazdı. Çalsa bile, o açmazdı. Kafasını şöyle bir uzatıp "Kim o?" diye sormazdı. Bahçesindeki kocaman havuzda bile sadece kulaksız kurbağalar vardı.

"BEEĞĞNNN," diye yüksek sesle hor-murdanmıştı bir gün. "BEEĞĞN insan-lağrı çevreğmde istemiyoğrum. Hay-vanlağrı HiĞÇ istemiyoğrum."

Bu sözü duyanlar, bir daha kapısını çalmadı. Kuşlar bile penceresine konma-dı. Huysuzluk yapacak kimse kalmadıkça, kalbi daha çok buzla kaplandı.

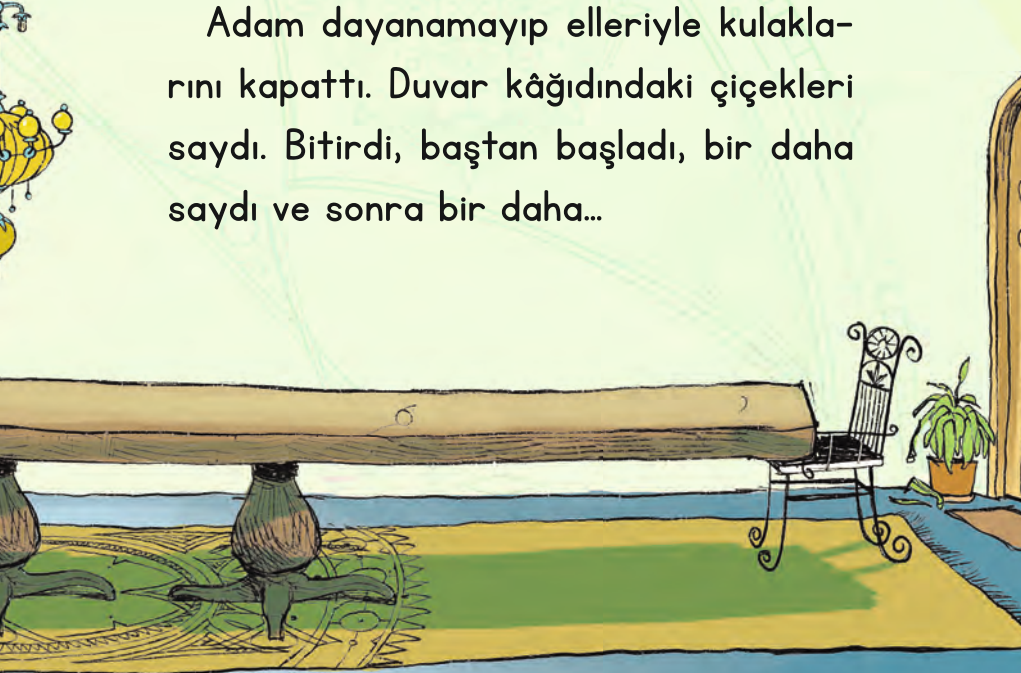


Derken bir gün, birileri gelip bu büyük evin kapısını uzun uzun çaldı.

Adam önce duymamış gibi yaptı, yerinden bile kalkmadı. Ama kapının zili bir türlü susmadı, tekrar tekrar çaldı. Daha uzun, daha ısrarlı...

Ses, koca evin içinde yankılandı; kordordaki aynaya çarptı, merdivenlerden sekti, tavandaki avizeye değdi ve sonra masanın ucundaki bardağın içinde titredi.

Adam dayanamayıp elleriyle kulaklarını kapattı. Duvar kâğıdındaki çiçekleri saydı. Bitirdi, baştan başladı, bir daha saydı ve sonra bir daha...



0 sırada;
Bir baloncu, son balonunu sattı.
Bir bebek, ilk kahkahasını attı.
Bir gemi, sessizce limandan ayrıldı.
Bir çocuk, masanın altında uyuya-
kaldı.
Bir sokak lambası, titreyerek yandı.
Bir yıldız, kimse fark etmeden kaydı.
Susmuştı kapı.



Kendi kendine "BEĞNNN," dedi
homurdanarak, "Beğn istiyorum ki
bedenim de kalbim gibi buzla kap-
lağsın. O zamağn sonsuza kadar
yalnız yaşığım."



Sonra dışarı çıktı. Kollarını iki yana
aşıp "Karla dolsun her yeğr..." diye
fısıldadı.

Bir gün bekledi. İki gün bekledi. Üç gün
bekledi ve dördüncü günün sabahında
beklenen geldi.

